

кръвта на Христа представятъ най-чистата храна. Ако не употребявате тази чиста храна, нѣмате животъ въ себе си. Да се храни човѣкъ съ чиста храна, това е едно отъ правилата на живота, едно отъ условията на основния моралъ. Не спазвате ли този моралъ, вие сте осждени на смъртъ, на изгнание. И при това положение, каквито дарби да имате, всичко ще изгубите. Природата е строга къмъ всѣки, който не изпълнява нейния моралъ. Тя превръща въ прахъ всички, които нарушаватъ нейните закони. Който се е превърналъ отъ човѣкъ въ прашина, той е станалъ за смѣхъ и поругание предъ свѣта.

Нѣкои мислятъ, че като умратъ, всичко се свършва съ тѣхъ. Не е така. Испитанията и страданията следватъ човѣка и подиръ смъртъта. Не е лесно да умре човѣкъ. Най-страшното нѣщо въ свѣта е смъртъта. Когато бѣше въ Гетсиманската градина, Христосъ се моли дълго време, и отъ напрежение кръвъ излѣзе отъ поритѣ Му. Мнозина се запитватъ, какъ е възможно Христосъ, Синъ Божи, да изпадне въ такова положение? Той самъ казва за себе си: „Имамъ властъ да положа душата си, имамъ властъ да я взема“. Въпрѣки тѣзи възможности, Христосъ мина презъ нечовѣшки страдания. Дойде въ свѣта, свѣтътъ не Го прие. Дойде между своитѣ си, но тѣ не Го познаха. Като четатъ историята за живота на Христа, хората си правятъ различни заключения. Много отъ тѣхнитѣ заключения сж криви